

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/4/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011899811
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011899811.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu K. S., bývajúceho v C., zastúpeného JUDr. Evou Borovskou, advokátkou v Bratislave, Štefánikova 7, proti žalovanej Slovenskej pošte, a.s., so sídlom v Banskej Bystrici, Partizánska cesta 9, zastúpenej Mgr. Miroslavom Viliomom, advokátom v Bratislave, Michalská 9, o zaplatenie peňažných nárokov z poškodenia zdravia, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 15 C 8/2000, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. februára 2010 sp. zn. 10 Co 116/2008 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 26. augusta 2008 č.k. 15 C 8/2000-204, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. februára 2010 sp. zn. 10 Co 116/2008 okrem výroku o náhrade trov konania a rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 26. augusta 2008 č.k. 15 C 8/2000-204 a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 26. augusta 2008 č.k. 15 C 8/2000-204 návrh žalobcu zamietol (s poukazom na § 190 ods. 1, § 193 ods. 1, § 196, § 262 ods. 1, § 263 ods. 1, 3 Zákonníka práce /zákona č. 65/1965 Zb. v znení účinnom do 30.6.1987/, § 2 ods. 1, § 4 ods. 1, § 6 ods. 1, § 7 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb.). Žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že po zmene návrhu sa žalobca v tomto konaní domáhal zaplatenia sumy 12 000,-- Sk spolu so 17,6 % úrokom z omeškania od 1.7.1999 do zaplatenia, sumy 51 000,-- Sk ako odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSU“) vyčíslené v znaleckom posudku MUDr. Škodáčka počtom bodov 1700 a sumy 3 992 070,-- Sk ako 50-násobok bolestného a SSU po odrátaní už poskytnutého plnenia v sume 29 430,-- Sk. Žalobca nároky odvodzoval od poškodenia zdravia z 18. septembra 1985, ktoré bolo posúdené ako pracovný úraz. Konanie o zaplatenie sumy 12 000,-- Sk spolu s príslušenstvom bolo pre čiastočné späťvzatie návrhu zastavené. Posudok o bolestnom a SSU bol vypracovaný v roku 1986 a 1. apríla 1999. V roku 1999 PhDr. Eva Borzová, CSc. určila znaleckým posudkom SSU žalobcu za vážne mozgové, duševné poruchy po ťažkom poranení hlavy vzbudzujúce súcit alebo ošklivosť stredne ťažkého stupňa u muža v celkovej výške 800 bodov. Nárok žalobcu týkajúci sa zaplatenia sumy 51 000,-- Sk nepovažoval súd za dôvodný, pretože žalobca nedoložil

lekársky posudok vydaný v súlade s ustanovením § 9 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Za takýto posudok súd nepovažoval znalecký posudok MUDr. Igora Škodáčka, CSc. z 11. júna 2004. Súd preto nemal za preukázaný základ nároku na zaplatenie sumy 51 000,-- Sk, a teda ani základ nároku na prípadné priznanie mimoriadneho odškodnenia za SSU z daného nároku. Súd nepovažoval za potrebné nariadiť nové znalecké dokazovanie so zameraním na overenie správnosti záverov uvedených v danom znaleckom posudku a ani výsluch MUDr. Igora Škodáčka, CSc. Pri posudzovaní ostatných nárokov žalobcu sa súd najskôr zaoberal vznesenou námietkou premlčania. O škode spočívajúcej v utrpení bolesti a v sťažení spoločenského uplatnenia sa poškodený dozvedel v dobe, kedy bolo možné objektívne vykonať bodové ohodnotenie za bolesť a SSU. Od tohto okamihu začínala bežať jednoročná subjektívna premlčacia lehota. Posúdenie ustálenosti zdravotného stavu poškodeného umožňujúceho vydanie lekárskeho posudku bolo závislé na vyjadrení lekára. Odškodnenie za bolesť a SSU nebolo možné zvýšiť s výnimkou prípadov hodných osobitného zreteľa, keď na základe podania poškodeného mohol súd rozhodnúť o primeranom zvýšení už priznaného odškodnenia. Toto plnenie bolo závislé od jeho základu (priznania základného bodového ohodnotenia za bolesť a SSU). V prejednávanej veci zdravotný stav žalobcu bolo možné považovať za ustálený 14. marca 1986, resp. 21. mája 1986. Ak žalobca podal návrh na priznanie mimoriadneho odškodnenia za bolesť a SSU odvíjajúci sa od základného odškodnenia priznaného mu lekáskymi posudkami vydanými 14. marca 1986, resp. 21. mája 1986, až dňa 29. novembra 1999, mal súd za to, že námietka premlčania vznesená žalovanou bola opodstatnená a už bez ďalšieho návrhu ako nedôvodný zamietol. Súd poukázal na to, že z výsluchu žalobcu vyplynulo, že okolnosti "mimoriadnosti tohto prípadu" (úplná slepota ľavého oka, znížená funkcia pravého oka, deformity tváre, závrate pri pohybe hlavy, pocity odťahovania sa od ľudí a toho, že sa ho okolie stráni, problémy v manželskej komunikácii, strata pracovného miesta vykonávaného pred pracovným úrazom, nástup do čiastočnej invalidity v priebehu roka 1986), ktorými odôvodňoval návrh, pociťoval takmer okamžite od pracovného úrazu, resp. v období bezprostredne po ňom. Nejednalo sa o okolnosti, o ktorých žalobca získal vedomosť postupom plynutia času po dopravnej nehode. Súd rozhodol o náhrade trov konania podľa § 150 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu a žalovanej rozsudkom z 10. februára 2010 sp. zn. 10 Co 116/2008 rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil. Vo výroku o náhrade trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej považoval za vecne správny a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Pre správnosť dôvodov rozsudku prvého stupňa vo veci samej odvolací súd však považoval za potrebné zdôrazniť, že z obsahu odvolania žalobcu nevyplyvali také skutočnosti, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Zhodne so závermi súdu prvého stupňa odvolací súd uviedol, že zdravotný stav žalobcu bolo možné považovať za ustálený 14. marca 1986, resp. 21. mája 1986, keď v uvedené dni boli vydané lekárske posudky o bolestnom a SSU. Už vtedy žalobca pociťoval aj psychické útrapy popisované v roku 1999 a neskôr. Ak teda žalobca podal návrh na súd až dňa 29. novembra 1999, stalo sa tak neskoro, a žalovaná námietku premlčania vzniesla úspešne. Mimoriadne okolnosti prípadu žalobca pociťoval už bezprostredne po pracovnom úraze. Pokiaľ ide o nárok týkajúci sa zaplatenia 51 000,-- Sk aj podľa názoru odvolacieho súdu nie je tento dôvodný, keďže žalobca nedoložil lekárske posudky vydané v súlade s ustanovením § 9 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Odvolací súd ďalej uviedol, že súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, dospel na základe vykonaných dôkazov ku správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. V časti trov konania dospel k záveru, že v tomto výroku je potrebné rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie pre nedostatok dôvodov (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal na podnet žalobcu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu (okrem výroku o trovách konania) a rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že súdy sa dôsledne neriadili § 190 ods. 1, § 193 ods. 1, § 196 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 1987, § 2 ods. 1, § 4 ods. 1, § 5 ods. 2, § 7 ods. 1 a 3, § 9 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťažení spoločenského uplatnenia. Generálny

prokurátor uviedol, že súd prvého stupňa nenariadil vo veci znalecké dokazovanie. Návrh však zamietol s odôvodnením, že žalobca nepreukázal základ nároku na základné odškodnenie za SSU v sume 51 000,- Sk a následne ani základ nároku na mimoriadne odškodnenie SSU, pretože nepredložil posudok vydaný v súlade s § 9 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Súd však ustanovenie § 9 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. nesprávne aplikoval, keď konštatoval, že pri vydávaní znaleckých posudkov, výnimku tvoria poškodenia zdravia pri práci, kedy je potrebné podať posudok výlučne oddelením pracovného lekárstva nemocnice s poliklinikou príslušným podľa sídla a pracoviska poškodeného. Ustanovenie § 9 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. znenie uvádzané okresným súdom neobsahuje. Z jeho obsahu nie je možné ani pri najlepšej vôli prísť k záveru, že v prípade pracovného úrazu posudok vydáva výlučne oddelenie pracovného lekárstva. Podľa § 9 ods. 4 vyhlášky č. 32/1965 Zb. ak ide o chorobu z povolania, profesionálnu otravu alebo iné poškodenie zdravia pri práci, podáva posudok výlučne oddelenie (klinika) pracovného lekárstva nemocnice s poliklinikou príslušné podľa sídla pracoviska poškodeného. K záveru súdu prvého stupňa, že vo veci mala podať posudok klinika pracovného lekárstva nie je možné dospieť ani z tohto ustanovenia. Pod pojmom "iné poškodenie zdravia pri práci" sa však rozumie také poškodenie zdravia, ktoré vzniklo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi a nie je pracovným úrazom, chorobou z povolania ani profesionálnou otravou. Ďalej poukázal na to, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil aj premlčanie nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej mu na zdraví. Povinnosťou súdu bolo zaoberať sa znaleckým posudkom vypracovaným PhDr. Evou Borzovou, CSc. z 1. apríla 1999 a to aj napriek tomu, že k pracovnému úrazu žalobcu došlo 18. septembra 1985. Týmto posudkom boli totiž hodnotené položky č. 251 a 257c, ktoré v posudkoch vypracovaných MUDr. Strmeňom hodnotené neboli. K ustáleniu zdravotného stavu poškodeného z hľadiska SSU môže dôjsť a často aj dochádza v rozdielnej dobe a preto u každého dielčieho nároku začína plynúť subjektívna premlčacia doba v inom okamžiku. Súd prvého stupňa pri posudzovaní námietky premlčania nároku žalobcu nezisťoval komplexne všetky okolnosti prípadu, nevzal do úvahy vedomostnú zložku žalobcu o následkoch, ktoré mu pracovným úrazom boli spôsobené. Bez akýchkoľvek podkladov konštatoval, že okolnosti mimoriadnosti tohto prípadu pociťoval žalobca takmer okamžite od pracovného úrazu. Rovnako nesprávne vychádzal zo skutočnosti, že žalobca do čiastočnej invalidity nastúpil v priebehu roka 1986. Z rozhodnutia Úradu dôchodkového zabezpečenia z 13. mája 1991 totiž vyplýva, že o čiastočnom invalidnom dôchodku žalobcu bolo rozhodnuté až v roku 1991 a žalobcovi bol priznaný doplatok spätne. Súd nezohľadnil ani skutočnosť, že žalobca si nebol vedomý svojho zdravotného stavu konštatovaného v znaleckom posudku PhDr. Borzovej o čom svedčí aj to, že posudkom Odboru sociálnych vecí Bratislava bol v roku 2002 uznaný za občana s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 60 %. Súd neprihliadol na opakované prehodnocovanie zdravotného stavu žalobcu a je zřejmé, že jeho zdravotný stav po úraze nebol a ani nemohol byť ustálený tak, ako to súd v rozsudku konštatuje. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací si osvojil dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa napriek uvedeným pochybeniam, preto je aj jeho rozhodnutie v rozpore so zákonom.

Žalobca s a stotožnil s mimoriadnym dovolaním a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadnemu dovolaniu vyhovel.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedla, že toto nepovažuje za dôvodné. Má za to, že súdy náležite zistili skutkový stav veci a vec správne právne posúdili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd príslušný na konanie o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas (§ 243g O.s.p.) na podnet žalobcu generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je opodstatnené.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne právne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatorne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá

procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako boli v mimoriadnom dovolaní označené, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na posúdenie dovolacích dôvodov uvedených výslovne v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vždy vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady v zmysle § 237 O.s.p. generálny prokurátor Slovenskej republiky nenamietal a vady § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. neboli zistené ani dovolacím súdom.

Dovolací súd dospel k záveru, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vady konania vymedzené v § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

V danej veci žalobca odvodzoval svoje nároky od poškodenia zdravia (18. septembra 1985), ktoré bolo posúdené ako pracovný úraz. Nárok žalobcu týkajúci sa zaplattenia sumy 51 000,-- Sk nepovažovali súdy za dôvodný, pretože žalobca nedoložil lekársky posudok vydaný v súlade s ustanovením § 9 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Za takýto posudok súdy nepovažovali znalecký posudok MUDr. Igora Škodáčka, CSc. z 11. júna 2004. Súdy oboch stupňov preto nemali za preukázaný základ nároku na zaplattenie sumy 51 000,-- Sk, a teda ani základ nároku na prípadné priznanie mimoriadneho odškodnenia za SSU z daného nároku. Pri posudzovaní ostatných nárokov žalobcu sa súd zaoberal vznesenou námietkou premlčania. Súd prvého stupňa uviedol, že ak žalobca podal návrh na priznanie mimoriadneho odškodnenia za bolesť a SSU odvíjajúci sa od základného odškodnenia priznaného mu lekárske posudkami vydanými v roku 1986, mal za to, že námietka premlčania vznesená žalovanou bola opodstatnená a už bez ďalšieho návrh ako nedôvodný zamietol. Okolnosti "mimoriadnosti tohto prípadu", ktorými žalobca odôvodňoval návrh, pociťoval takmer okamžite od pracovného úrazu, resp. v období bezprostredne po ňom a nejednalo sa o okolnosti, o ktorých získal vedomosť postupom plynutia času po dopravnej nehode.

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného a ani krajského súdu nie je zrejmé, z čoho súd vychádzal, keď

dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný, pretože žalobca nedoložil lekársky posudok vydaný v súlade s ustanovením § 9 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb., a teda posudok mal byť podaný klinikou pracovného lekárstva, keďže ide o "iné poškodenie zdravia pri práci". Najskôr je potrebné uviesť, že takéto znenie ustanovenia § 9 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. (na základe tohto ustanovenia súd v časti nárok žalobcu zamietol) ani neobsahuje (ako správne generálny prokurátor SR vo svojom mimoriadnom dovolaní poznamenal). Rozhodnutie krajského ako aj okresného súdu pôsobí preto zmätočne. Ak mali súdy na mysli ustanovenie § 9 ods. 4 vyhlášky v zmysle ktorého, ak ide o chorobu z povolania, profesionálnu otravu alebo iné poškodenie zdravia pri práci, 1) podáva posudok výlučne oddelenie (klinika) pracovného lekárstva nemocnice s poliklinikou príslušné podľa sídla pracoviska poškodeného, nie je z rozhodnutia potom zrejmé, na základe čoho dospeli k záveru, že v danej veci ide o "iné poškodenie zdravia pri práci". Generálny prokurátor Slovenskej republiky správne podotkol, že podľa Smernice č. 4/1974 Vestníka Ministerstva zdravotníctva SSR o hlásení a evidencii chorôb z povolania, profesionálnych otráv a iných poškodení zdravia pri práci, je iným poškodením zdravia pri práci také poškodenie zdravia, ktoré vzniklo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi a nie je pracovným úrazom, chorobou z povolania ani profesionálnou otravou. V súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. musí súd v odôvodnení rozsudku podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozsudku. Súd sa musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutkové okolnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Právne závery odvolacieho súdu (ako aj súdu prvého stupňa) môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil zistený skutkový stav. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia (v tomto prípade súdov oboch stupňov) je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá okrem prípustnosti dovolania zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania (§ 243e ods. 1 v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/ a § 237 písm. f/ O.s.p.). Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Pokiaľ ide o zvyšok nároku žalobcu (priznanie mimoriadneho odškodnenia za bolesť a SSU odvíjajúci sa od základného odškodnenia priznaného mu lekáskymi posudkami vydanými v roku 1986) dovolací súd sa stotožnil s názorom uvedeným v mimoriadnom dovolaní, že súd prvého stupňa pri posudzovaní námietky premĺčania v tejto časti nároku žalobcu nezisťoval komplexne všetky okolnosti prípadu (ako napr. prehodnocovanie zdravotného stavu žalobcu, okamih nástupu do čiastočnej invalidity) a nevzal do úvahy vedomostnú zložku žalobcu o následkoch, ktoré mu pracovným úrazom boli spôsobené. Nedostatky v naznačenom smere sú nedostatkami v zisťovaní skutočností rozhodných pre rozhodnutie predmetnej veci a zodpovedajú "inej vade", ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p., z ktorého dôvodu je mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora SR dôvodné. Totiž vadou v zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. je (bez pochybností) nesprávnosť zisteného skutkového stavu nie z pohľadu vykonaného dokazovania, ale z pohľadu postupu súdu v dôkaznom procese. O vadu pri zisťovaní skutkového stavu veci ide hlavne vtedy, ak súd v dôkaznom konaní nepostupoval v súlade s ustanovením § 120 O.s.p. a nevykonával dôkaz, ktorý mal poslúžiť k verifikácii právne významnej skutočnosti, predstavujúcej znak skutkovej podstaty aplikovateľnej právnej normy. Zo situácie, kedy rozhodná skutočnosť nebola preukázaná inak, pôjde o vadu konania, a to aj vtedy, ak súd taký nevykonaný dôkaz hodnotil postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 132 O.s.p. a vyvodil z neho skutkové zistenie, o ktoré zase oprel svoje právne závery. Na také vady dovolací súd prihliada aj z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.), t.j. aj v prípade, že by neboli namietané.

S poukazom na uvedené dovolací súd v napadnutej časti zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v

spojení s § 243b ods. 1, 3 O.s.p).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.